

BEAUSOLEIL, Claude, *Gran Hotel d'Estrangers*. Traducció d'Antoni Clapés. Vic: EumoBarcelona: Cafè Central, 2007. 86 p.; 21 cm. (Jardins de Samarcanda; 46).

Cafè Central i Eumo Editorial acaben de publicar, en el número 46 de la col·lecció Jardins de Samarcanda, el recull de poemes *Gran Hotel d'Estrangers* del poeta quebequès Claude Beausoleil, en traducció catalana d'Antoni Clapés.

Nascut a Montreal al 1948, influenciat sobretot per l'escriptora Hélène Cixous i la contracultura californiana, Beausoleil és un poeta prolífic, del qual s'han publicat des del 1972 més de seixanta obres, traduïdes a més de 12 llengües, que fan de la seva poesia una de les més representatives del Quebec contemporani. Dins la seva poètica trobem dos eixos: d'una banda, el compromís –"l'engagement"–. En aquest sentit, la seva poesia és postmoderna (amb molts intertextos) i s'inscriu en el renovellament de les formes. I d'altra banda, és una poesia molt lírica ja que l'autor es declara influenciat pels poetes francesos Baudelaire i Rimbaud, sobretot, i pels poetes quebequesos –entre els quals destaquen Émile Nelligan (poeta mític quebequès) i per poetes més recents com Paul-Marie Lapointe i Gaston Miron–. La poesia de Beausoleil parla essencialment de la ciutat i dels seus ritmes, del cos, de la solitud, del viatge i de l'escriptura i té, com a temes centrals, les vivències personals, el retorn a la intimitat i, sobretot, el tema de la ciutat, molt important en la seva poètica. Reprèn també els temes del viatge i la relació a la llengua i al territori i desenvolupa temes universals com la solitud, la indiferència o l'estranyesa com a recerca d'identitat.

Gran Hotel d'Estrangers fa referència a un sojorn del poeta en aquest "gran hotel" que és el món d'avui on els éssers es troben sols davant la indiferència de la gent "de rostres de guix" (dirà Beausoleil). En front a aquesta situació, el sentiment d'estranyesa esdevé més viu, més agut fins a replantejar la mateixa existència. Estranger enmig d'estrangers, habitant d'un món on els contactes ja no existeixen o són, només, superficials, el poeta se sent caminar cap a la mort. Però, la segona part del recull porta un alè d'esperança (un "vent" com diu el poeta) que sembla treure'l, per un instant, d'aquest estat vertiginós per dur-lo a reinventar Montreal: "Sóc un viatger que el llenguatge inventa", diuen els primers versos del recull.

La present edició catalana del llibre s'obre amb una "Nota per a l'edició catalana" –on Beausoleil explica la seva experiència creadora–, seguida d'un poema liminar i conclou amb una petita biografia sobre l'autor i la seva obra, a càrrec del traductor. El llibre s'estructura en dues parts ben diferenciades.

RESSENYES

La primera, amb el títol que dona nom al recull: *Gran Hotel d'Estrangers*, és més llarga –ocupa pràcticament els dos terços del volum– i consta de poemes curts que giren entorn a una mateixa temàtica. La segona, amb el títol *El vent, els llocs*, consta de poemes solts, deslligats, i precedits cada un d'un títol. Són poemes més llargs que els de la primera part, més complexos, més enigmàtics potser també i per tant que presenten moltes més dificultats a l'hora de ser traduïts.

Les dificultats que presenta tota traducció s'incrementen, en aquest cas, ja que trobem uns poemes sense puntuació, on es fa difícil, a vegades, copsar l'estructura de les frases o el ritme que li ha volgut donar l'autor podent arribar, fins i tot, a crear malentesos o canvis de sentit. Unes dificultats que el poeta, traductor i editor de poesia Antoni Clapés, que va rebre el Premi *Ciudad de Palma* al 1988 amb *Crepuscle de Mots*, ha sabut resoldre de manera airosa i amb molt d'encert.

Lluna Llecha Llop Garcia